

Magda Dobravc, upokojena
učiteljica

»Že takrat sem sanjala o pedagoškem poklicu.«

Opravil sem kratek intervju z go. Magdo Dobravc, upokojeno učiteljico. Ko je nastajal ta intervju, je z možem ravno pripravljala ozimnico; trla sta orehe in lešnike. Kljub upokojitvi je vseeno aktivna v krajevni skupnosti Polje ob Sotli. V okviru svojega prostega časa si je vzela čas in odgovorila na spodnja vprašanja.

Spraševal: Niko Mlinarič

- **Za začetek bi najprej rad izvedel, kje ste se rodili.**

Rodila sem se v Kačjem Dolu.

- **Kakšno je bilo Vaše otroštvo? Imate kaj bratov ali sester?**

Na svoje otroštvo imam lepe spomine. Potekalo je sicer v skromnih razmerah, vendar v skrbni družini mame in očeta ter dveh mlajših sester.

- **Kam ste hodili v osnovno šolo in kakšna so bila Vaša najstniška leta?**

V osnovno šolo sem hodila na Kristan Vrh; šesti, sedmi in osmi razred sem obiskovala v Osnovi šoli Šmarje pri Jelšah. Vozila sem se z rednim avtobusom, domov pa sem šla pogosto peš. Posebnih spominov na najstniška leta nimam. Res pa je, da sem počitnice preživljala v Avstriji, bodisi sem delala ali pa bila pri sorodnikih.

- **Kje ste nadaljevali šolanje po končani osnovni šoli? Imate iz teh časov kakšno smešno anekdoto?**

Šolanje sem nadaljevala na učiteljišču v Celju. Trajalo je pet let in bili smo oddelek vozačev. Spominjam se, da so nas pri nekaterih predmetih delili (skupina fantov in skupina deklet). Dekleta smo odšla k uri telesne vzgoje, med tem časom so nam fantje pojedli malico, ki smo si jo prinesle od doma. Bile smo ves dan lačne. Če pa je kateri malica le ostala, smo si jo prijateljsko razdelile. Študij pa sem nadaljevala na Univerzi v Mariboru – smer razredni pouk.

- **Ste prebivali doma ali v dijaškem domu?**

Prebivala sem doma. V Celje sem se vozila z vlakom. Dejavnosti v šoli so se začele odvijati že pred sedmo uro, zato sem pogosto potovala že s prvim vlakom, domov pa smo se vračali v poznih popoldanskih ali celo v večernih urah. Vlak je vozil zelo počasi. Bilo je sicer naporno, vendar marsikdaj koristno. Zjutraj smo še lahko skupaj s sošolci »debatirali« o vsebinah predmetov ali pa še zadremali. Tudi smeha in šal ni manjkalo. Spominjam se hudih zim, visokih snežnih zemetov in težke poti do vlaka, pa tudi neprijaznih deževnih obdobj. Do železniške postaje je bilo dobrih 45 minut hoje po mokrih travnikih. Morala sem se preobuti. Škornje, ki sem si jih sezula, sem spravila pod brv. Potok je čez dan narastel in voda jih je odnesla. Tako sem šla domov bosa, čeprav je bilo mrzlo.

- **Zakaj ste se odločili za ta poklic?**

V otroštvu smo se otroci radi igrali šolo. Že takrat sem sanjala o pedagoškem poklicu. Res pa je tudi, da sem v času osnovne šole imela veliko dobrih učiteljev, ki so mi bili vzgled in me usmerili na učiteljske.

- ***So Vas starši podprli pri izbiri poklica?***

Seveda so me podpirali.

- ***Koliko ste bili stari, ko ste začeli službovati in kje je bilo to?***

Poučevati sem začela na predmetni stopnji na Osnovni šoli Kristan Vrh. Stara sem bila dobrih 19 let. Poučevati sem začela zemljepis, zgodovino in gospodinjstvo, slovenski in nemški jezik. V oddelku so bili učenci 7. in 8. razreda. Učenci so se učili družboslovne predmete v turnusih, se pravi eno leto so vsi dobili znanje 7. razreda, drugo leto pa znanje 8. razreda. Ostale predmete so učitelji poučevali po učnih načrtih - kombinirano. Zaradi prešolanja otrok na centralno šolo se je delovno mesto ukinilo.

- ***Katere predmete ste kot učiteljica poučevali v osnovni šoli?***

Mogoče bi lažje odgovorila na vprašanje, katerih predmetov nisem poučevala (smeh). Malo šale. Pa vendar, poučevati sem začela na predmetni stopnji, nato sem v Rogaški Slatini prevzela peti razred. Leta 1973 sem prišla na Osnovno šolo Bistrica ob Sotli. Učila sem le nekaj mesecev, s poučevanjem učencev sem nadaljevala na podružnični šoli v Polju ob Sotli. Pouk je potekal v kombiniranih oddelkih. V enem oddelku sta bila dva razreda. Ker pa je bilo vsako leto manj učencev, smo se v šolskem letu 1981/82 vsi skupaj preselili v Osnovno šolo Bistrica ob Sotli. Dobila sem kopico predmetov (zemljepis, telesna vzgoja - 1., 2. razred in še po uro samostojnega učenja v različnih razredih). Takrat sem se odločila, da bom prevzela vodenje šole. Zadnja leta svojega službovanja sem poučevala na razredni stopnji. Delo, ki sem ga opravljala, je zahtevalo neprestano izobraževanje. Tudi od učencev sem se marsikaj naučila.

- ***Opravljali ste tudi delo ravnateljice in učiteljice. Kakšne spomine imate na to obdobje? Česa se najraje spominjate?***

Res je. Dela in naloge ravnateljice sem opravljala 4 leta in 4 mesece na Osnovni šoli Bistrica ob Sotli. To je bilo obdobje po odprtju nove šole, čas, ko so šole obiskovale številne delegacije, učitelji in tudi izletniki. Bili smo vključeni skupaj z OŠ Podčetrtek in OŠ Spomenik Cerkno v REHIC (Republiški eksperimentalni hospitacijsko inovativni center). Iz tega naslova je šola dobila finančna sredstva za opravljanje določenih dejavnosti. Poudarek smo dali likovni dejavnosti. Vsako leto smo organizirali likovno kolonijo. Šola je imela celodnevno obliko pouka. Učenci so imeli v šoli malico in kosilo ter so naloge napisali v času samostojnega učenja. Uvedli smo kmetijsko vzgojo in naravoslovne dneve. Na šolski njivi smo pridelovali hrano za potrebe kuhinje. Kuharice so skupaj z učenci pripravljale ozimnico. Nabavili smo računalnike ZX Spectrum in Comodore in uvedli računalniški krožek. Računalnike smo začeli vključevati tudi v pouk. Povezovali smo se z okoljem. Imeli smo banko. Moram priznati, da smo bili vsi člani kolektiva zelo delavni in ustvarjalni in smo nove izzive sprejeli in jih odgovorno opravili. Pri naših prizadevanjih nas je podpirala ožja in širša skupnost. Sama pa sem v tem času pridobila veliko dragocenih izkušenj. Lahko rečem, da sem opravljala dela in naloge ravnateljice in učiteljice z veseljem.

- ***Vam je bilo ljubše delo z mlajšimi ali starejšimi otroci? Zakaj?***

Rada imam otroke, jim prisluhnem, upoštevam njihove potrebe. Tako z mlajšimi, kakor tudi s starejšimi sem se dobro razumela. Bila sem dosledna.

- ***So bili otroci v prejšnjih časi bolj ubogljivi in marljivi kot sedaj? Kakšno je Vaše mnenje?***

Preden bi odgovorila na to vprašanje, bi rekla, da se je v teh desetletjih spremenil duh časa, vrednote in tudi vzgoja oziroma pristopi do otrok so drugačni že v družini in temu mora slediti tudi šola. Pred leti so otroci opravili domače naloge, se dobili na igrišču ali na travniku in se igrali razne igre. Več so se gibali. Danes se vozijo v šolo, bodisi z avtobusom ali avtomobilom. Ko pa čakajo na prevoz, imajo v roki tablico ali telefon. Veliko časa preživijo ob računalniku. Vešči so tehnik, manj časa imajo za druženje z vrstniki. Ob primerni motivaciji, oziroma ustreznem pristopu, menim, da razlik v marljivosti, ubogljivosti ne bi smelo biti. Mogoče bi lahko rekla, da so današnji otroci precej razvajeni.

- ***Koliko let ste službovali in ali vam je bila to delo všeč, pri srcu?***

Službovala sem 38 let. Delala sem z veseljem in predanostjo poklicu, ki sem si ga izbrala.

- ***Kakšno je bilo za Vas obdobje upokojitve? Ste se težko ločili od učiteljskega katedra?***

Obdobje upokojitve? Ne, posebnih težav nisem imela. Zavedala sem se, da je prav, da se zaposlijo mladi.

- ***Kasneje ste se začeli ukvarjati s krajevnimi prireditvami. Otroke ste učili raznih deklamacij in dramatizacij. Od kod Vam energija in potrpljenje za ukvarjanje z otroki, ki se verjetno niso vedno ravnali po Vaših navodilih?***

Ne bi rekla. Z organizacijo prireditev sem se začela ukvarjati že od samega začetka mojega službovanja. Več prireditev sem pripravila v Polju ob Sotli. Bilo je obdobje, ko so otroci z veseljem nastopali. Z učenci smo naštudirali Muco Copatarico, Sneguljčico, Mamica, hvala ti! in druge krajše dramatizacije. Posebej lepo je bilo ob materinskih dnevih. Spominjam se leta, ko je nastopalo kar 64 otrok.

- ***Kakšni so Vaši hobiji oz. s čim se ukvarjate v prostem času?***

Posebnih hobijem nimam. Rada berem knjige, imam gledališki abonma v Šmarju pri Jelšah. Prostega časa imam toliko, kolikor si ga vzamem. Že med službovanjem sem v šoli vodila podmladek Rdečega križa. Kmalu po upokojitvi sem prevzela KORJ Polje ob Sotli in tajništvo Društva upokojujencev Podčetrtek.

Imamo velik vrt, ki mi je velikokrat v radost, saj imam zelo rada doma pridelano svežo zelenjavo. Kar nam ostane, vložimo za ozimnico. Precej časa posvečam družinoma obeh sinov, pa seveda vnukom, ki mi s svojo otroško razigranostjo prinašajo veliko veselja.